

FIRMA PRAWNICZA

Dębski, Kamieniarz, Miśko, Paplaczyk

Spółka Partnerska Adwokatów i Radców Prawnych

ul. Szeroka 24 pok. 28, 75-814 Koszalin

tel./fax : (94) 341-48-07, 347-43-92, 346-44-51

e-mail : tomasz@paplaczyk.com, sekretariat@paplaczyk.com, kontakt@pravo.pl, jdebski-radcaprawny@hoga.pl

Sąd Rejonowy IX Wydział Gospodarczy KRS

KRS 295678, NIP 669-236-79-60

Koszalin, dnia 19 maja 2009r.

Trybunał Konstytucyjny w Warszawie

Skarżący:

H C

zastępowany przez

adwokata Tomasza Paplaczyka

ul. Szeroka 24 pok. 28

75-814 Koszalin

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 46 ust.1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 o Trybunale Konstytucyjnym w imieniu mojego mocodawcy H C , którego pełnomocnictwo załączam do niniejszej skargi, wnoszę o:

- I. **stwierdzenie niezgodności art. 555 kodeksu postępowania karnego (Dz.U. z 1997r. nr 89, poz. 555 z późn. zm.) w zakresie, w jakim wskazany przepis wprowadza zbyt krótki roczny okres przedawnienia dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia od Skarbu Państwa w przypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania obywatela Rzeczypospolitej Polskiej, uniemożliwiający dochodzenie odszkodowania w państwie prawa w dłuższym okresie,**
z art. 2 Konstytucji i art. 41 ust. 1 i 5 Konstytucji oraz art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 1 Konstytucji.

- II. zasądzenie na rzecz skarżącego H C - od Skarbu Państwa- Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z art. 24 ust. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym,
- III. przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Apelacyjnego w S II Wydział Karny sygn. akt i Sądu Okręgowego w K

Skarżący kwestionuje przepisy zawarte w ustawie z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. 1997r. nr 89 poz. 555 z późn. zm.) uchwalonej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

OPIS STANU FAKTYCZNEGO I PRZEDSTAWIENIE DOWODÓW

H C został zatrzymany w dniu lipca 2000r. i postanowieniem z dnia lipca 2000r. Sądu Rejonowego w Z został tymczasowo aresztowany na okres trzech miesięcy. Sąd Okręgowy w P postanowieniem z dnia sierpnia 2000r. zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Z , uchylając środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania i stosując dozór Policji. H C opuścił Zakład Karny w S , w którym przebywał jako tymczasowo aresztowany w dniu sierpnia 2000r. Wyrokiem z dnia lipca 2002r. Sądu Rejonowego w K H C został skazany za przestępstwo z art. § kk – sygn. akt . Sąd Okręgowy w K wyrokiem z dnia lipca 2003r. w sprawie zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K z dnia lipca 2002r. sygn. akt i uniewinnił H C od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

dowód: akta sprawy Sądu Okręgowego w K sygn. akt

W dniu czerwca 2006r. H C złożył pozew o odszkodowanie i zadośćuczynienie od Skarbu Państwa. W zakresie dochodzonej kwoty zadośćuczynienia w

wysokości zł sprawa została przekazana do Sądu Okręgowego w K
Wydział Karny do rozpoznania zgodnie z przepisami rozdziału 58 kodeksu postępowania
karnego. Sprawa toczyła się pod sygnaturą akt

W toku postępowania Prokurator podniósł zarzut przedawnienia wynikający z art.
555 kpk. H C wskazał zaś, że był przekonany o 3- letnim terminie
przedawnienia, nie wiedział o treści przepisu art. 555 kpk, a nadto, że nikt go nie pouczał,
że na dochodzenie roszczeń a tytułu bezpodstawnego tymczasowego aresztowania ma
tylko 1 rok od wyroku Sądu Okręgowego w K orzekającego o uniewinnieniu.
Sytuacja finansowa H C od czasu tymczasowego aresztowania znacznie się
pogorszyła, gdyż utracił kilka kontraktów handlowych, a jego przedsiębiorstwo popadło
w kłopoty finansowe. Od czasu tymczasowego aresztowania nie było stać H
C na pomoc prawną profesjonalnego prawnika i z niej nie korzystał.

Wyrokiem z dnia czerwca 2008r. Sąd Okręgowy w K Wydział Karny
sygn. akt na podstawie art. 555 kpk oddalił wniosek H C i
stwierdził, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa. Sąd przyjął, że H C
mógł dochodzić swojego roszczenia najpóźniej w dniu lipca 2004r., a wytoczenie
powództwa dopiero w dniu czerwca 2006r. nie powala uwzględnić wniosku ze względu
na przedawnienie roszczenia.

dowód: wyrok Sądu Okręgowego w K Wydział Karny z dnia czerwca
2008r. sygn. akt

Od wydanego wyroku H C działając przez pełnomocnika wniósł
apelację, zarzucając naruszenie prawa materialnego art. 555 kpk oraz wskazując, że okres
roczny na dochodzenie roszczenia jest zbyt krótki, w stosunku do innych okresów
przedawnienia.

dowód: apelacja

Wyrokiem z dnia lutego 2009r. Sąd Apelacyjny w S sygn. akt
 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację pełnomocnika
wnioskodawcy za oczywiście bezzasadną. Wyrok wraz z uzasadnieniem został doręczony
pełnomocnikowi w dniu 11 marca 2009r., a tym samym 3 miesięczny termin z art. 46 ust.

1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym został zachowany. Podstawą uznania apelacji za bezzasadną było przedawnienie wynikające z art. 555 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Słusznie jednak podkreślił, że okres przedawnienia na złożenie wniosku o odszkodowanie „można uznać w istocie za krótki”. Sąd przyjął jednak, że jest to okres w którym skutecznie można była zainicjować postępowanie, a tym samym nie można nie uwzględnić zarzutu przedawnienia.

dowód: wyrok Sądu Apelacyjnego w Słusznie sygn. akt

Zasadne jest twierdzenie, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Słusznie z dnia lutego 2009r. sygn. akt [redacted], doręczony wraz z uzasadnieniem w dniu 11 marca 2009r. - w sposób ostateczny rozstrzygnął o konstytucyjnych prawach i wolnościach, których stwierdzenia naruszenia domaga się skarżący w niniejszej skardze.

UZASADNIENIE ZARZUTÓW

NARUSZENIA KONSTYTUCYJNIE CHRONIONYCH WOLNOŚCI I PRAW

Skarżący domaga się zbadania zgodności art. 555 kpk z przepisami Konstytucji – art. 2, art. 41 ust. 1 i 5 Konstytucji oraz art. 31 ust. 1 i 32 ust. 1 Konstytucji. Nie ma wątpliwości, że skarżący został bezprawnie pozbawiony wolności poprzez tymczasowe aresztowanie, mimo iż był osobą niewinną w zakresie zarzucanego przez Prokuraturę czynu. W takiej sytuacji H [redacted] C [redacted] ma prawo dochodzić odszkodowania i zadośćuczynienia od Skarbu Państwa, w szczególności na podstawie art. 41 ust. 5 Konstytucji, bez ograniczeń czasowych wynikających z art. 555 kpk.

W ocenie skarżącego zaskarżony przepis reguluje zbyt krótki okres przedawnienia dochodzenia roszczenia od Skarbu Państwa w sytuacji niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Państwo prawa winno zapewniać obywatelom możliwość dochodzenia takich roszczeń w okresie dłuższym niż w stosunkach między podmiotami prawa, a wynikających z przepisów kodeksu cywilnego np. z art. 118 kc. Wskazany przepis reguluje terminy przedawnienia – jako okresy 3 i 10 letnie, dla stosunków nie uregulowanych w przepisach szczególnych. Przepis ten jest wzorcowy dla regulowania

przez ustawodawcę wielu innych stosunków prawnych, gdyż zawiera podstawowe okresy przedawnienia. Oczywiście ustawodawca ma możliwość kształtowania krótszych okresów przedawnienia, niż 3 – letnie i z tej możliwości korzysta, jednak winien to czynić wyjątkowo i tylko dla regulowania stosunków prawnych o mniejszej społecznej wadze lub wymagających faktycznie szybkiej ingerencji Sądu w rozstrzygnięcie sprawy.

W niniejszej sprawie Skarżący nie dostrzega żadnych powodów, dla których odpowiedzialność Skarbu Państwa miałyby być ograniczona wyłącznie do 1 – roku, natomiast jest wiele argumentów by odpowiedzialność **ta kształtowana była na ogólnych zasadach deliktowych w państwie prawa**, zgodnie z zasadą równości wobec prawa i równego traktowania obywateli. Skoro ustawodawca wprowadził w art. 442¹ kc w zw. z art. 417 kc i 417¹ kc odpowiedzialność deliktową Skarbu Państwa – na zasadach przedawnienia 3 i 10 lat, to nie ma żadnych powodów by ograniczać odpowiedzialność Skarbu Państwa w sprawach o odszkodowanie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, w szczególności w sytuacji, gdy państwo prawo pozbawiło wolności obywatela w sposób bezzasadny. Zasada równości wobec prawa wymaga, by skarżący miał prawo dochodzić odszkodowania od Skarbu Państwa na tych samych zasadach przedawnienia jak w innych sprawach odpowiedzialności Skarbu Państwa wobec obywateli.

Tymczasowe aresztowanie – jako pozbawienie wolności w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej jest ingerencją Państwa w jedną z podstawowych wolności, jaką jest prawo do wolności – w szczególności wolności osobistej. Prawo do wolności osobistej, jako prawo człowieka jest fundamentem ustroju Rzeczypospolitej i dlatego jest w sposób szczególny chronione w Konstytucji w art. 41 ust. 5 Konstytucji. Ustawodawca przewidział podstawę prawną dochodzenia odszkodowania od Skarbu Państwa już w przepisach Konstytucji, zgodnie z zasadą wynikającą z art. 8 ust. 2 Konstytucji - nadając tym samym szczególną rangę sprawom o odszkodowanie z tytułu bezprawnego pozbawienia wolności. Zauważyć należy, że również inne prawa i wolności uregulowane w Konstytucji nie mają takiej szczególnej regulacji jak art. 41 ust. 5 Konstytucji, a tym samym jest to wskazówka dla ustawodawcy

zwykłego, by nie ograniczać prawa dochodzenia obywateli odszkodowania od Skarbu Państwa zbyt krótkim okresem przedawnienia takiego roszczenia.

W związku z powyższymi argumentami w ocenie Skarżącego art. 555 kpk reguluje zbyt krótki okres przedawnienia w świetle standardów konstytucyjnych, a tym samym w zaskarżonym zakresie jest sprzeczny z przepisami Konstytucji.

W związku z powyższym wniesienie skargi konstytucyjnej z zawartymi w niej wnioskami jest konieczne i w pełni uzasadnione.

Załączniki:

1. pełnomocnictwo wraz z opłatą skarbową,
2. odpis skargi konstytucyjnej (x5),
3. dokumenty wymienione w skardze.

